

som går ind og tager forældreopgaven. Og det synes jeg vil være utrolig synd.

Vi ved godt, at vi ikke kan spole tiden tilbage på ældreområdet og sige: I de gode gamle dage tog man sig af sine forældre, også når de blev gamle. Det er nok en umulig opgave. Vi kan godt prøve, men jeg tror, det er en umulig opgave. Men én ting er helt sikker: Jeg synes ikke, at vi på børneområdet skal gøre den samme fejl, som vi gjorde på ældreområdet, nemlig at overlade børnene til det offentlige. Det er forældrenes ansvar, og det skal blive ved med at være forældrenes ansvar.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, at hr. Tom Behnke så ganske misforstod min pointe. Den drejede sig ikke om, hvem der skal tage sig af hvem hvornår, men om demokrati og demokratisk dannelse.

Det, som jeg synes er værd at overveje, er, at det er børnene, de unge, der skal drive demokratiet videre, og derfor er det helt afgørende, at de får nogle demokratierfaringer, der er solide.

Jeg har selv i min tid som socialudvalgsformand været med til at lave det store demokrati-eksperiment, hvor vi et års tid prøvede at diskutere med børnene og de unge, og vi fik fantastisk meget ud af det. De var meget optaget af nogle temaer, som vi havde problemer med, nemlig vold, misbrug, racisme og problemer med de kammerater, det gik skidt.

Jeg synes, at det er en oplagt mulighed til at tage imod en fremstrakt hånd fra de unge og at invitere dem med til selv at være med til at klare nogle af de problemer, som vi som samfund har problemer med.

Det er det, der var mit ærinde, og ikke, at vi skulle lave en anden fordeling af ansvaret mellem forældre og det offentlige.

Arne Melchior (CD):

Jeg er også stand in for vores egentlige ordfører og skal derfor kort oplyse, at CD må afvise det her foreliggende forslag. Og jeg kan gøre det med henvisning til de begrundelser, som ministeren har givet, og som også andre ordførere, som har afvist forslaget, har været inde på.

Selvfølgelig er det i princippet dejligt at have en instans, som har arbejdskraft nok, som har myndighed nok til at kunne gøre noget ved mange slags sager. CD arbejder for tiden med tanken om en handicapombudsmand, og så kan man selvfølgelig spørge, hvorfor vi går ind for

det, hvis vi ikke går ind for en børneombudsmand.

Årsagen er den, at på handicapområdet gør samfundet en mængde forsyndelser. Selv offentlig myndighed, stat, amter og kommuner, styrelser osv. retter sig ikke efter de regler, der foreligger. Handicappede er i vid udstrækning en ringere stillet og trængt gruppe, som – om jeg så må sige – fortjener et ligestillingsråd, en ligebehandling.

Og da det trods mange, mange års påpegnig heraf ikke er blevet opnået, ja, så skal der nok en sådan institution til. Børnene skal der selvfølgelig også passes godt på, men der foreligger efter vor opfattelse ikke en lignende situation som med de handicappede, hvor de eksisterende regelsæt bestandig overtrædes.

Vist sker der da mange fejl – det gør der jo i de fleste hjem – med hensyn til den i det enkelte tilfælde helt korrekte behandling af børn. Men så er det menneskelig svaghed, det er ikke direkte, jeg vil næsten sige organiseret undladelse, fordi noget koster, at man så ikke yder børnene retfærdighed. Derfor ser de to ting altså forskellige ud, og vi mener, at det vil være unødvendigt og næsten overadministrerende at støtte tanken, som er forelagt i dette forslag.

Pia Kjærsgaard (DF):

Heller ikke Dansk Folkeparti tror, at der er et eneste parti, som kunne modsætte sig, at børn og unge i dagens samfund har de allerallerbedste vilkår. Men lad det være sagt fra start: Det her forslag er bare for meget, som det hedder på nudansk. Dansk Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Børn og unge skal have det rigtig godt, og det er vigtigt for samfundet, at børn føler tryghed, opmærksomhed og kærlighed, for at de kan blive glade og tilfredse med tilværelsen og derved på et senere tidspunkt gode samfundsborgere på mange forskellige måder.

Børn bør have langt, langt mere tid og samvær med forældrene, og Folketinget bør faktisk tage en grundig diskussion om, hvordan vi gør det. Børnene skal have meget mere tid, meget mere samvær, og det gør man naturligvis ved at støtte børnefamilierne, sådan så de stakkels børnefamilier i mange tilfælde ikke behøver at arbejde så aldeles hårdt for at tjene de mange penge, der skal til at klare dagen og vejen.

Det er skruen uden ende: Jo flere udgifter, jo flere skatter og jo flere byrder, samfundet, Folketinget pålægger børnefamilierne, jo sværere